

det overalt i Lovgivningen, overalt, hvor vi tumler med Grænser og Takster; og det maa vedblive at være saadan. Jeg kan ikke se, at der er noget at sige dertil. Noget andet var, om man kunde sige som saa, at Vidnet har Pligt til at oplyse *Dommeren*, men ikke andre om sine Straffe i Fortiden; men jeg tror ikke, det vilde være en fremkommelig Vej; Jeg tror ikke, man kunde lade Retten tilflyde disse Meddelelser, uden at ogsaa Anklageren og Forsvareren havde Krav paa at faa dem til Belysning af Vidnets Troværdighed. Naar jeg har sat denne Grænse af 5 Aar, er det ikke alene paa Grund af den Reform, jeg har foretaget med Hensyn til Straffeattesterne, men ogsaa ud fra den Betragtning, at fordi en Mand har været straffet en Gang i Fortiden, foreligger der i og for sig intet som helst i Almindelighed om, at han ikke vil være troværdig som Vidne.

Det Spørgsmaal, som er blevet berørt fra forskellige Sider, Forbudet i § 11 imod Gengivelser i Pressen i visse Tilfælde udenfor den egentlige Domsforhandling, skal jeg ogsaa tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om. Med Hensyn til dette Spørgsmaal mente det ærede Medlem Hr. Axel Møller — ligesom ogsaa de ærede Medlemmer Fru Mathilde Hauschultz og Hr. H. F. Ulrichsen, men i Modsætning til det ærede Medlem Hr. Sundbo, som for øvrigt var langt skarpere mod Pressen i denne Sag, end jeg overhovedet turde tænke mig at være, fordi jeg elsker Pressen —, at jeg burde være gaaet videre — altsaa, som den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti siger, videre imod Sensationsjageriet i Pressen og i Publikum —, nemlig til at foreslaa, at Dørene skulde lukkes. Og det ærede Medlem begrundede dette Ønske med, at hvis det drejede sig om en offentlig kendt Person — og det ærede Medlem kunde ogsaa have tilføjet, at hvis Undersøgelsen drejede sig om Personer, selv om de ikke er offentlig kendte, i en lille By, hvor alle ved, hvad dersker —, saa vilde ved Hjælp af den altid tjenstvillige Fru Fama det passerede flyve ud, naar Dørene ikke var lukkede, ganske uanset Forbudet mod Gengivelse af Forhandlingerne i Pressen. Jeg vil hertil svare, at det ærede Medlem har Ret i, at hvor der indledes Undersøgelse i en Straffesag mod en offentlig kendt Person, eller hvor en saadan i øvrigt er indblandet i Sagen, vil Fru Fama faa travlt, men tror det ærede Medlem for øvrigt ikke, at det samme vil ske uanset de lukkede Døre? Tror det ærede Medlem ikke, at Rygterne takket være den danske Begejstring for Nedrakning og Tilsvinning af sin

Næste, særlig den offentlig kendte Næste, netop vil tiltage i Vildskab, naar alle ved, at der er foregaaet noget, men ingen ved, hvad det egentlig er, der er foregaaet? Paa Løgnens, Rygtekolportagens og Mistænkeliggørelsens Omraade udfolder hele det danske Folk en Energi, der er ligefrem beundringsværdig som Kraftpræstation betragtet. Det er det eneste Omraade, hvor jeg paa Forhaand anerkender det private Initiativ i en saadan Grad, at jeg slet ikke kan tænke mig Statsdrift under nogen Form, og det gælder lige fra Landets mest ukendte Individ til dets mest berømte Personlighed, det gælder lige fra Trappekonen og den kommunistiske Æreskænder til den kirurgiske dito. Ja, selv paa Omraader, hvor man maa sige, at man ikke en Gang kan ramme Næstens gode Navn og Rygte, hvor der ikke er Haab om at komme en anden til Livs eller gøre ham Skade, selv paa Omraader, hvor det drejer sig om Referater fra Udvalgs møder, fortrolige Rigsdagsmøder, eller hvor det drejer sig om Ministerafgørelser i relativt ligegyldige Sager, vil enhver, som hører noget derom, foretrække Døden for Tavsheden. Vi er nemlig alle sammen saa varmt interesserede i at forbedre vore Medmennesker, at vi ikke skyr noget Middel, selv det laveste. Jeg kan f. Eks. være Dødsens sikker paa, at har jeg som Justitsminister truffet en eller anden Afgørelse, som overhovedet kan benyttes enten til Grin eller til Skade — og hvilken kan ikke det? —, og er der blot 4—5 Mennesker, som kender den, vil jeg, selv om vor Mund i Ministeriet er lukket med syv Segl, et Par Dage efter i et eller andet Blad kunne læse en forvrænget Gengivelse af det passerede, somme Tider ogsaa det virkelig passerede. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem Hr. Axel Møller ved nærmere Eftertanke vil komme til det Resultat, at kan de af ham omtalte Tilfælde alligevel ikke hemmeligholdes — og det kan de ikke her til Lands —, maa man hellere have Adgang til at vide, hvad der virkelig er sket, end at skulle have Ulejlighed med selv at fabrikere de Løgne, Næstekærligheden kræver. Kun for at se sig selv udleveret paa Tryk skal vedkommende være fritaget, og derfor er § 11 afgrænset, som den er, en Afgrænsning, som jeg altsaa indtil videre fastholder trods Villighed til at forhandle om enhver anden Formulering, ogsaa Villighed til at forhandle paa det af det ærede Medlem Hr. Zahle angivne Grundlag, hvis det praktisk taget kan føre til noget, hvad jeg i høj Grad tvivler paa, i den Retning er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Sundbo.